EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 18 2 mei 1964
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

© 1964 Walt Disney Productions
© 1964 De Geïllustreerde Pers N.V.
© 1964 Editions Lombard

HALLO, beste vrienden!

DE Curtiss P4ON Warhawk die je op de foto hierbij ziet, staat in het grote luchtmachtmuseum van Dayton in de Verenigde Staten van Amerika. Hoewel het toestel een indrukwekkende staat van dienst heeft, is het toch vooral bekend en berucht geworden dank zij de opzichtige beschildering. Over deze „Flying Tiger" vertelt Hugo Hooftman jullie het een en ander op pagina 30.
Onze Pep-plaat vertelt jullie deze maal iets over de grote jacht op het goud, dat aan het einde van de vorige eeuw in grote hoeveelheden te vinden was bij de rivier de Klondike in het Yukongebied van Noord-Alaska. Duizenden mensen leden de zwaarste ontberingen, in de hoop dank zij een goudvondst een zorgeloos leven te krijgen.
Op pagina 22 begint het verhaal van de strijd om het bestaan van een boskat, een prairiewolf en een adelaar. Een heel bijzonder dierenverhaal, dat jullie aandacht zeker tot het laatste woord gevangen zal houden.
En zo gaat er weer een nieuwe PEP de deur uit die waard is gelezen te worden. Veel genoegen ermee en tot de volgende keer!

VOOR PIENTERE Pep PUZZELAARS

SPORTIEVE TEKENING

Op deze tekening zie je vier sportfiguren. Of zie je ze niet? Ze zijn genummerd van 1 t/m 4. De man links op de ladder lijkt er het meest op. Hij gaat een juffrouw ontvoeren, en daarvoor moet je nogal lenig zijn. Toch is hij juist de enige van de vier sportfiguren die een denksport beoefent. Nummer twee is een hond van een ras dat veel op een buldog lijkt. De naam van dat ras is de naam van sportfiguur nummer twee. Op de kaart van Noord-Holland (3) staat een polder die precies zo heet als sportfiguur nummer drie. Ook nummer vier is een landkaart. De grote rivier daarop heet net zoals een dame die een vorm van paardesport beoefent. Je moet dus proberen deze vier woorden met dubbele betekenissen te vinden. Schrijf die vier woorden op een briefkaart en stuur deze vóór 7 mei naar Redactie Pep, Postbus 1444, Amsterdam.
Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde Pep-prijsvraag nr. 18. Veel succes!

De oplossing van prijsvraag nr. 16: SLIK

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG NR. 11 ZIJN:

1e prijs: Jennie Heining, Koppeldijk 46, R'dam-26; 2e prijs: Jan v. d. Brink, Wilhelminastr. 12, Nijkerk; 3e prijs: José Gijzen, Marconiplein 76, Roosendaal; 4e prijs: Nico Wildschut, Bosserweg 179, Maastricht. De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuis gestuurd.

PRIJZEN:

1e prijs: een horloge; 2e prijs: een fototoestel; 3e prijs: een tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een bal.

FLIPPIE FLINK

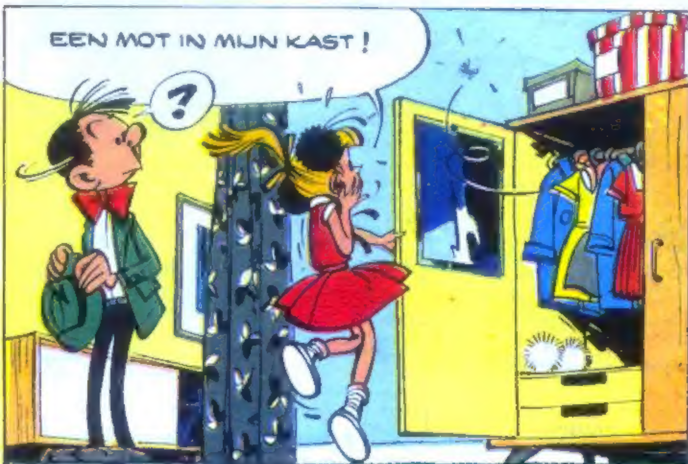

© 1964 - K.F.S. Opera Mundi

Ton en Tineke

door Franquin

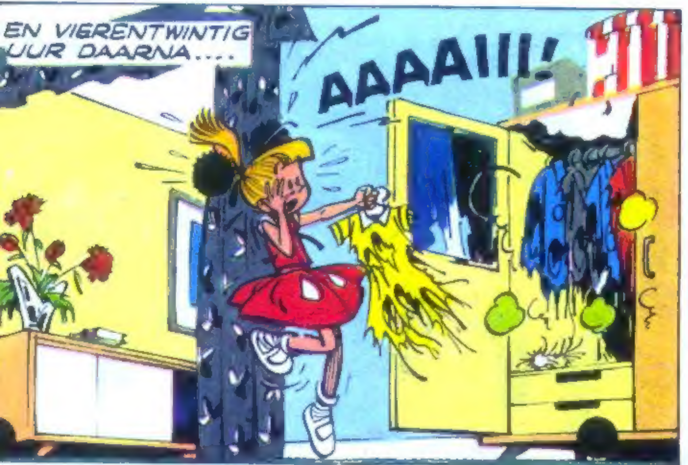
© 1964 Editions Lombard

Pep
in het land van BOEM-BOEM

Pep en de pygmeeën zijn uit de mijn ontsnapt, maar de prof en Baseck zijn in de mijngangen vastgelopen. Ricardo en Kari zetten de prof klem, maar deze weet hen van zijn lijf te houden...

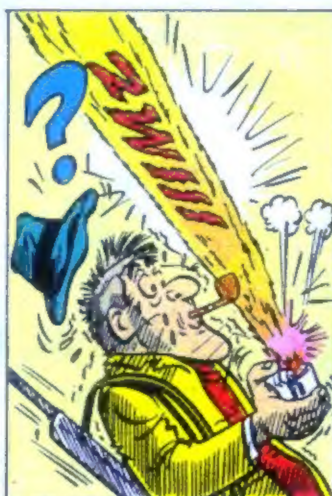

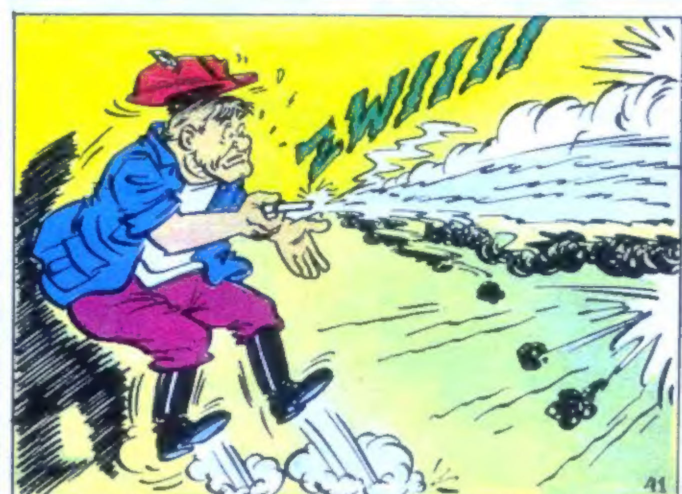

Mijn goud! Mijn goud gaat naar de vernieling! Het smelt door de hitte! Dit apparaat is een vernietiger!

Wat een misdadige uitvinding! Baas, we moeten dat apparaatje direct weggooien! Het is...

Weggooien? Hoe kom je erbij? Hiermee kan ik mijn macht nog vergroten!

Hallo, baas!

Ricardo! Karl! Wat komen jullie hier doen met die ene gevangene? Waar zijn de anderen?

De anderen... zijn helaas ontsnapt, mèt de pygmeeën! Het spijt ons wel, baas...

Wat een stel uilskuikens zijn jullie! Ik zou jullie graag met dit apparaat uit de weg ruimen, maar jullie zijn me gewoon te min!

Hé, dat ding is van mij!

© 1964 Walt Disney Productions

Zo, zo, ben jij de uitvinder van dat fraais? Nou, mijn complimenten, hoor! Je had mij geen grotere dienst kunnen bewijzen. Ik kan het prima gebruiken om ontvluchte gevangenen klein te krijgen! Het werkt uitstekend!

Terug naar Baseck...

Als ik niet levend begraven wil worden moet ik mij hier uit zien te hakken!

O, wat een ellende! Zal ik het lieve daglicht ooit nog terugzien?

Terug naar Pep...

Zeg, wat is er met jullie gebeurd?

Deze blanke slimmerik is uit de mijn ontvlucht en wij zijn hem gevolgd!

Het uur van de opstand heeft geslagen! Laten we ons bevrijden van het juk van Dreuner!

Goed gesproken! We zullen onze vrienden helpen en jullie zullen weer vrij zijn!

Stop! Ik verbied je naar deze blanke worm te luisteren! Ik deel hier bevelen uit en niet hij, begrepen?

Het spijt me wel, maar we hebben het volste vertrouwen in deze blanke man en we zullen precies doen wat hij zegt! Begrepen?

Mooi! Kom mee!

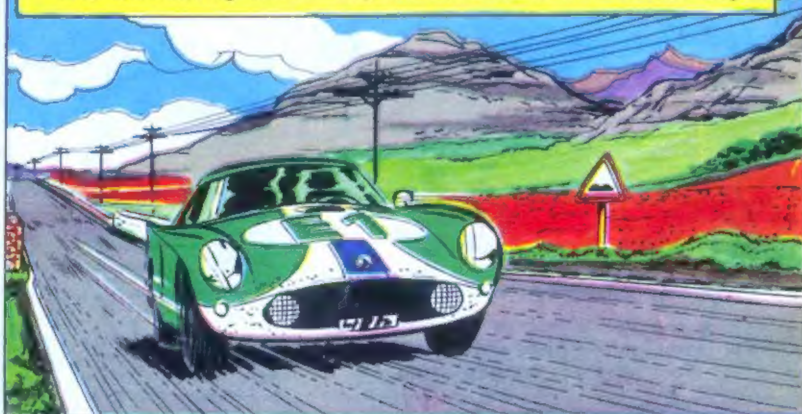
Daar wordt mij zo maar het leiderschap ontnomen! Maar ik zal me wreken, reken erop!

WORDT VERVOLGD

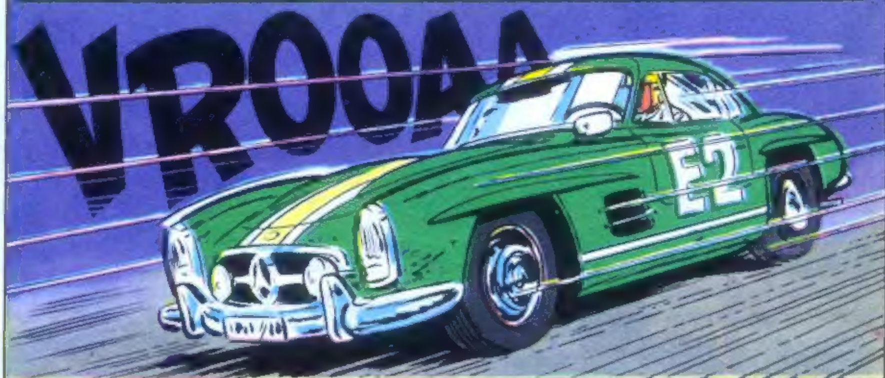

MICHEL VAILLANT CIRCU

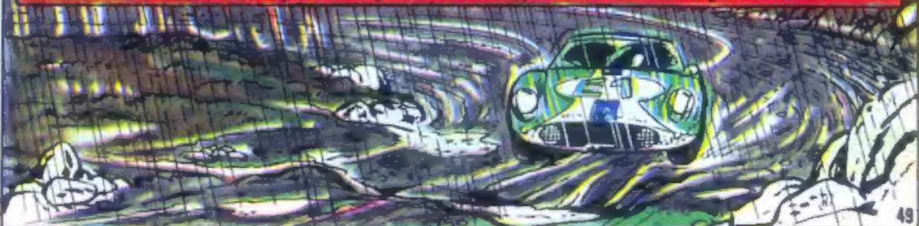

VAN DE ANGST

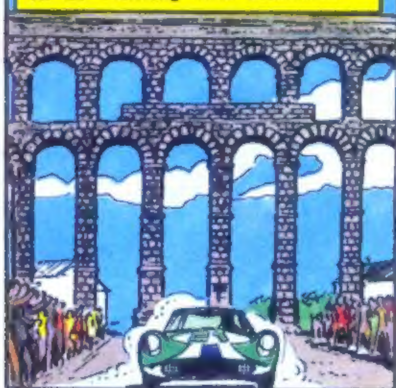
Het eerste deel van de wegwedstrijd dwars door Spanje heeft Michel erop zitten. Hij ligt nog steeds vooraan als hij bij de controlepost in Madrid aankomt, waar hij hoort dat von Richter in een bergpas verongelukt is . . .

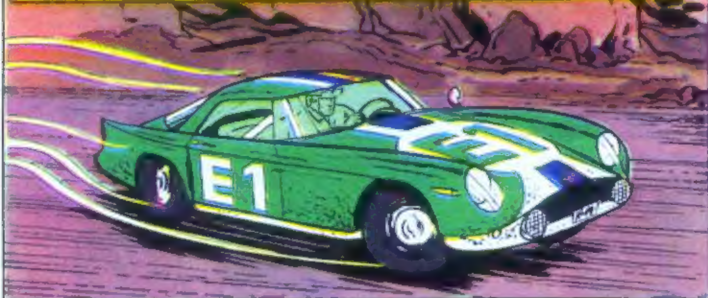

Het koude zweet breekt hem uit. Krampachtig omklemt hij het stuur...

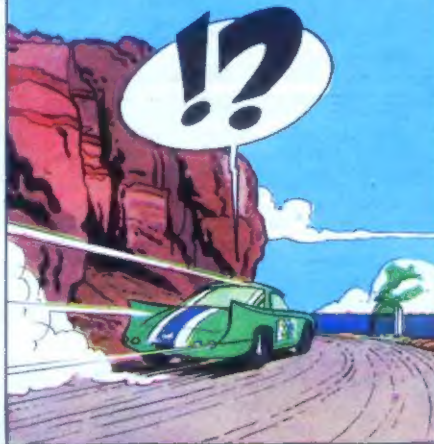

Onmiddellijk laat hij het gaspedaal los. Hij verwacht dat de motor het begeeft, maar dan springt de „Vaillante" over de laatste buil heen...
E 1

Oef! Dat ... weer achter de ... Alles schijnt goed te zijn!

Op het beton voert Michel zijn snelheid op. Hij gaat zigzaggend over de weg om te zien of zijn stuur nog wel in orde is.
E 1

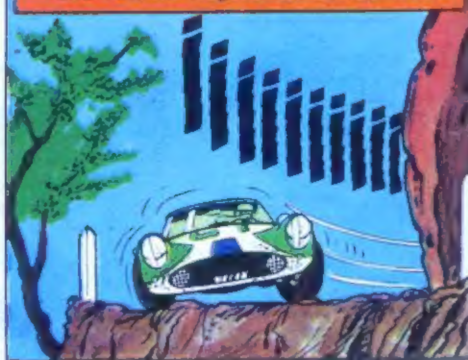

Alles lijkt normaal. Hij heeft weer vertrouwen in zijn wagen.
Maar wat was die korte doffe klap?

Aan het einde van het stuk rechte weg volgen enkele gevaarlijke haarspeldbochten. Michel gaat nu de eerste nemen. Hij schakelt terug... De motor huilt...
VROO VROOAAR

Hij trapt even op de rem... maar bemerkt tot zijn grote ontzetting...
!?

De rem is vastgelopen!
Hij probeert 't nog een paar keer, maar het helpt niet. De remmen doen niets . . .

Het heeft maar drie seconden geduurd en Michel zit nu in de bocht...
ROOOAA
E 1

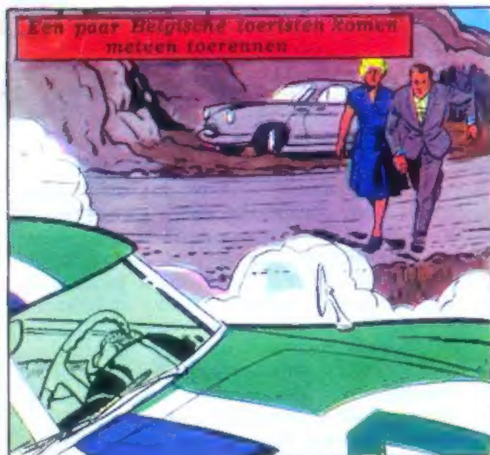

Hij gooit het stuur om en klemt zich eraan vast... De banden gieren... Hij glijdt steeds dichter naar de uiterste rand van de weg en wordt tenslotte...
IIIIIIIIII

UIT DE BOCHT GESLINGERD!
E 1
51

15
20

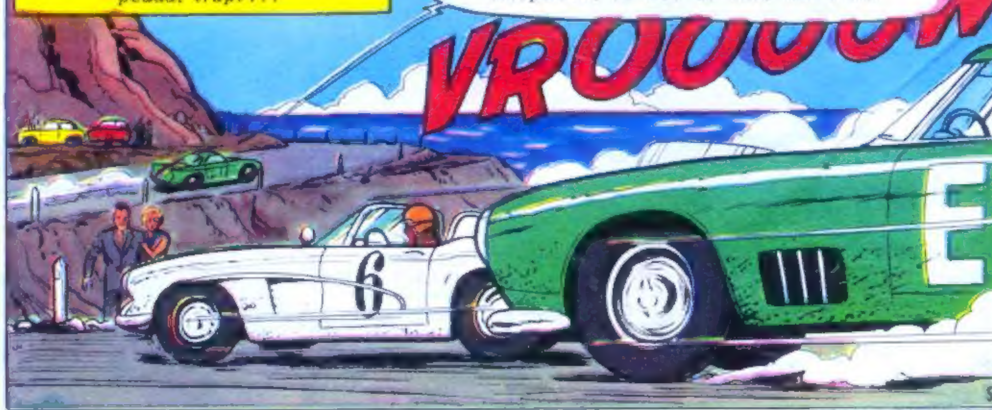

© 1964 Editions Lombard

Een minuut later wordt de „Vaillante" al opgekrikt. Michel vindt de oorzaak van het ongeluk: er is een steen gedrongen door de plaat die de motor moet beschermen, en hierdoor zit het rempedaal klem. Hij schroeft de plaat los, haalt de steen weg en 't rempedaal komt vrij. Hij kan weer rijden, maar eerst moet hij op de nieuwe baan zien te komen. Hij haalt een schop uit zijn wagen en, met behulp van enkele bereidwillige toeschouwers, komt hij weer op de weg. Er zijn tien minuten voorbij gegaan. Daar komt Berckmans aan. Hij stopt.

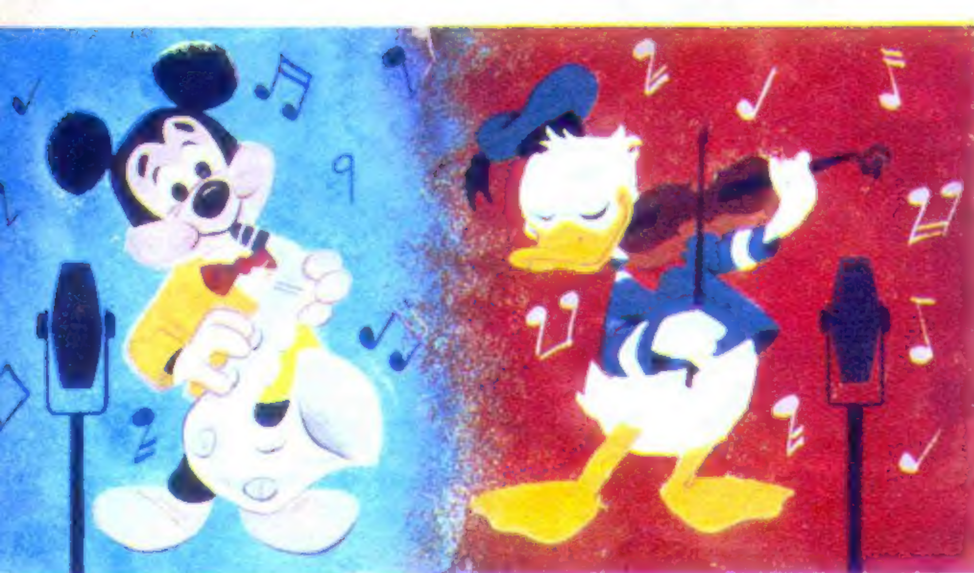

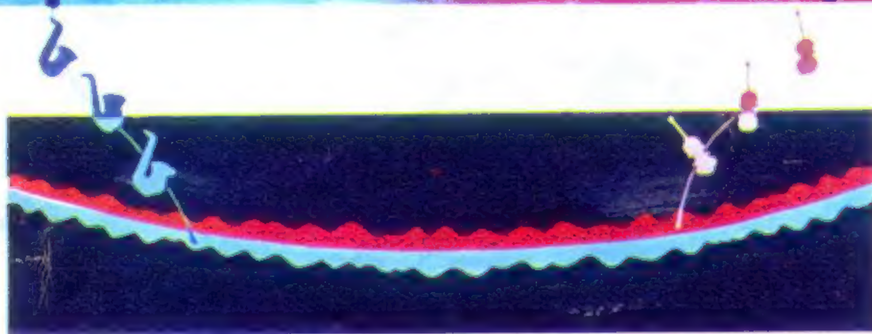
WORDT VERVOLGD

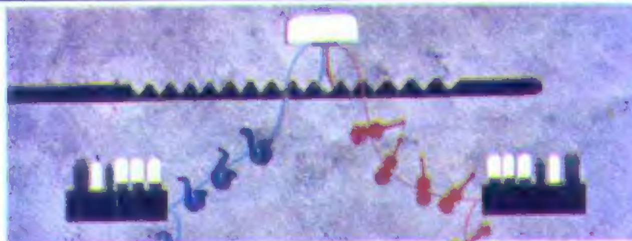

STEREO-FONIE

Wat is het?
Hoe werkt het?

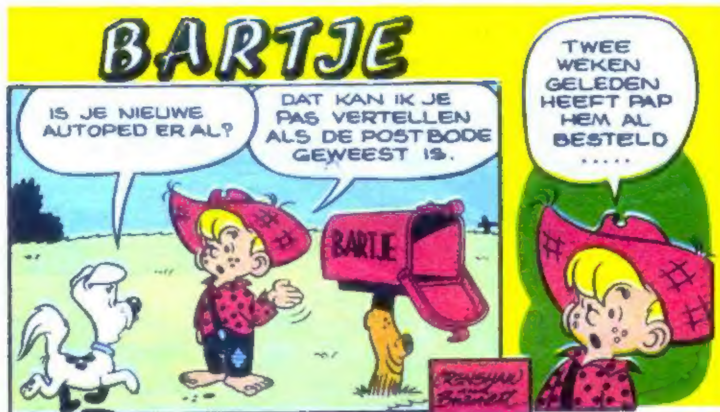

STEREOFONIE is — volgens het woordenboek — iets dat de indruk geeft van twee of meer kanten te komen. Het is een nogal saaie en ingewikkelde omschrijving, maar ze is juist. Stereofonische muziek is muziek die uit ten minste twee richtingen komt. Het begint natuurlijk zoals alles bij het begin, wanneer de muziek op een plaat wordt opgenomen. Een microfoon links neemt het geluid op dat aan de linkerzijde van de studio te horen is; een microfoon rechts het geluid dat aan de rechterzijde te horen is. Als de microfoons goed geplaatst zijn, nemen ze beide het geluid op dat in het midden van de studio te horen is, waardoor de klank veel voller wordt dan met maar één microfoon kan worden bereikt.

De geluiden worden gescheiden gehouden. Trillingen uit de rechtermicrofoon worden in de rechterzijde van de plaatgroef overgebracht, de geluiden die de linkermicrofoon opvangt, komen in de linkerzijde vast te liggen. Voor stereo wordt een naald gebruikt die er uitziet als een omgekeerde Y. De rechterpoot van de naald haalt de trillingen uit de rechterzijde van de groef, de linkerpoot die uit de linkerkant van de groef. Dan worden de trillingen luider gemaakt door een eigen versterker voor elke kant en uitgezonden door een eigen luidspreker. De luidsprekers in je huis zenden de muziek dan precies zo uit als hij in de studio was opgenomen. De rechtergeluiden komen inderdaad van rechts; de linkergeluiden komen van links.

Stereo kan een hele kamer laten leven van muziek, als alles goed is opgenomen en de luidsprekers op hun goede plaats staan!

© 1964 Walt Disney Productions

© 1964 - K.F.S. Opera Mundi

POSTZEGELS EN... SPOORWEGEN!

DE opmars van de spoorwegen is eerst in de eerste helft van de vorige eeuw begonnen, vele tientallen jaren na de uitvinding van de stoommachine. Er zijn verschillende soorten spoorwegen. Gewone spoorwegen, tandradbanen, kabelspoorwegen, zweefspoorwegen of luchtspoor en dan de bekende metro. In ons land bestaan de spoorwegen dit jaar 125 jaar, voor welke gelegenheid herdenkingszegels zullen worden uitgegeven. Dat gebeurde ook toen onze spoorwegen in 1939 honderd jaar oud waren. Op een zegel van 5 ct werd een locomotief afgebeeld zoals die omstreeks 1839 werd gebruikt en op een 12½ cts-zegel een toen moderne elektrische.
Dat er in vrijwel ieder land spoorwegen zijn, vertellen ons de postzegels. Om enkele te noemen: Frankrijk gaf in 1937 een zegel uit van 30 centimes ter gelegenheid van het in dat jaar in Parijs gehouden 13e Internationale Spoorwegcongres, op welke zegel we een zware elektrische loc zien. Ook een zegel van 25 pfg., die in Oost-Duitsland ter gelegenheid van de Voorjaarsbeurs-1957 te Leipzig werd uitgegeven, toont ons een elektrische locomotief. In Australië, het werelddeel met het kleinste spoorwegnet, bestonden de spoorwegen in 1954 honderd jaar. Dat er ook in Afrika moderne treinen zijn, zien we op zegels van Djibouti en Rhodesia.
In Denemarken was in 1947 de tijd aangebroken om het 100-jarig bestaan van de Deense spoorwegen te herdenken. Men gaf drie zegels uit. Op de 15 öre zien we een locomotief, de Odin, uit 1847; op de 20 öre een loc uit 1928 en op de 40 öre een Diesellocomotief die van een ferryboot afrijdt. Op een in 1952 uitgegeven zegel vertellen de Amerikanen ons dat zij toen al gedurende 125 jaar goederen per spoor vervoerden en de afbeelding laat zien hoe het was en hoe het is.
En wie van jullie kent niet de bekende TEE-treinen? Zwitserland beeldde zo'n trein af op een zegel van 5 Rappen in de propagandaserie van 1962. Op de 20 Rappen van deze serie zien we een bergstationnetje. De 5 Rappen van de propagandaserie-1959, die de opening van het „Huis van het vervoer en de telecommunicatie" herdenkt laat ons ook een trein zien. Er zijn heel wat mooie Zwitserse zegels waarop treinen, locomotieven, stations, spoorbanen spoortunnels, viadukten en spoorbruggen staan afgebeeld. In 1947, bij het eeuwfeest der Zwitserse spoorwegen, zien we zelfs achter de locs nog de bekende tenders. En niet te vergeten de St. Gotthardtunnel op de 10 Rappen van 1957 en de Simplontunnel op de 10 Rappen van 1956.
Op een Noorse postzegel van 55 öre, ook al uit een eeuwfeestserie, zien we een treinbestuurder in functie.
Dat ook in een Verenigd Europa de spoorwegen van zeer groot belang zijn, blijkt wel uit het feit dat er jaarlijks een bijeenkomst plaatsheeft van de ministers van verkeer van de samenwerkende Europese landen. Oostenrijk gaf, toen in Wenen in 1961 de conferentie daar werd gehouden, een fraai zegel van 3 Schilling uit. Bij de conferentie in Noorwegen in 1962 gaf dit land geen zegel uit; België, in 1963, daarentegen weer wel.

DE MISSIEPOST VAN SAN PORTALE
OP EEN DAG WORDT IN DE SLAPERIGE, KLEINE PUEBLO VAN SAN PORTALE DE NOODKLOK GELUID ..
DING! DONG!
WAAROM LUIDT DE KLOK?
KOM MEE! ER MOET IETS AAN DE HAND ZIJN!

IEDEREEN SPOEDT ZICH NAAR DE MISSIEPOST, NEE TOCH NIET IEDEREEN...
GA JIJ NIET MEE, PEDRO? DE PADRE LUIDT DE NOODKLOK!
IK KOM STRAKS ... MISSCHIEN.

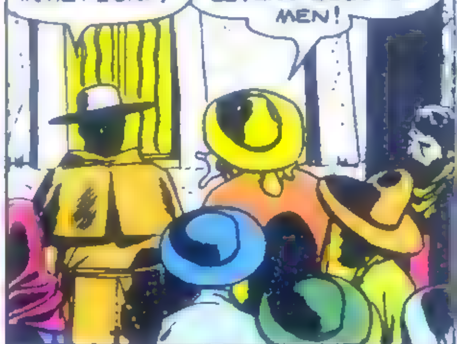

PEDRO IS ZELFS BANG VOOR Z'N EIGEN SCHADUW!
HIJ VERBERGT ZICH IN Z'N MAND EN WEET NIET EENS WAAROM!

OP DE MISSIEPOST WORDT HET NIEUWS BEKENDGEMAAKT...
VERTEL HEN WAT JE MIJ GEZEGD HEBT, JUAN!
TOEN IK DE HEUVELS DOORREED, KWAM IK EEN BENDE BANDITOS TEGEN!

IK SLOOP DICHTERBIJ EN HOORDE HEN ZEGGEN DAT ZE VANNACHT DE MISSIEPOST ZOUDEN AANVALLEN! ZE HADDEN VEEL WAPENS!
VANNACHT!

WAAR KUNNEN ZE VOOR KOMEN?
ZE MOETEN ONTDEKT HEBBEN DAT WE NIEUWE GOUDEN KANDELAARS HEBBEN! DAT IS HET ENIGE HIER, WAT DE MOEITE WAARD KAN ZIJN!

SI. WIJ HEBBEN ER HARD VOOR GEWERKT EN GESPAARD EN NU WILLEN DIE SCHURKEN ZE STELEN!
WAT KUNNEN WE DOEN?

WAAROM VERBERGEN WE DE KANDELAARS NIET ERGENS IN HET DORP?
NEE, PADRE, DE KERK IS HET STERKSTE GEBOUW! WE ZULLEN DE DEUR VERSPERREN EN HEM MET ONZE LEVENS BESCHERMEN!

DE BANDITOS ZULLEN ERVOOR MOETEN VECHTEN!
HAAL WAPENS, KNUPPELS EN ALLES, WAARMEE WE MAAR KUNNEN VECHTEN!

TERWIJL IEDEREEN ZICH OP DE STRIJD VOORBEREIDT...
PEDRO, DE EEN OF ANDERE DWAAS VERRAADDE ONS GEHEIM VAN DE GOUDEN KANDELAARS EN NU VALLEN DE BANDITOS VANNACHT DE MISSIEPOST AAN OM ZE TE STELEN!
IK BEN GEEN DWAAS!

WAT? DUS JIJ VERRAADDE ONS GEHEIM!
IK WAS ER ZO TROTS OP, OMDAT IK ER OOK AAN BETAALDE. IK VERTELDE HET MAAR AAN ÉÉN REIZIGER ...OF WAREN HET ER MEER?

KOM! IEDEREEN MOET VANNACHT DE MISSIEPOST HELPEN BEWAKEN! BELOOF ME DAT JE NOOIT MEER EEN GEHEIM VERRAADT, PEDRO!
SI! DAT BELOOF IK!

EN EVEN LATER, IN DE MISSIEPOST...
PEDRO, JIJ BEWAAKT DEZE DEUR. HET IS DE ENIGE INGANG VAN DE KERK! LAAT NIEMAND BINNEN! BEGREPEN?
S-S-SI! [redacted] HET!

HIJ MOET DE DEUR BEWAKEN, TERWIJL DE ANDEREN BIJ DE MUUR VECHTEN!
SI, HIJ IS TE BANG OM TE VECHTEN, MAAR HIJ ZAL NIET IN SLAAP DURVEN VALLEN!

OPEENS STORMT PEDRO DE MISSIEPOST UIT...
IK BEN ZO TERUG! IK HAAL 'N ZWAARDER WAPEN!
PEDRO! WAAR GA JE NAAR TOE?

TE MIDDERNACHT VALLEN DE SCHURKEN AAN [redacted] MISSIEPOST VAN SAN PORTALE WORDT HET TONEEL VAN EEN HOOG OPLAAIENDE STRIJD...
© 1961 Walt Disney Productions

MAAR DE WOEDENDE DORPELINGEN VECHTEN DAPPER EN DE SCHURKEN WORDEN VERDREVEN...

WELDRA IS ALLES RUSTIG...
ZE ZULLEN WEL NIET TERUGKOMEN! WE HEBBEN BIJNA AL HUN PISTOLEN EN GEWEREN!
LATEN WE NOG EVEN NAAR ONZE MOOIE KANDELAARS KIJKEN VÓÓR WE NAAR HUIS GAAN!

MAAR DAN WORDT ER EEN VERSCHRIKKELIJKE ONTDEKKING GEDAAN..
DE KANDELAARS ZIJN WEG!
PEDRO, HEB JE IEMAND IN DE KERK GELATEN?

SI, MAAR HET IS EEN GEHEIM EN IK HEB [redacted] DEN!
JE KUNT HET ONS WEL VERTELLEN, DWAAS! WIJ ZIJN JE VRIENDEN!

O, SI, DAT IS WAAR!
IK BEN ER GEWEEST! IK WAS BANG DAT IK OVERMAND ZOU WORDEN EN ER DAN TÒCH IEMAND LANGS ME ZOU KOMEN!

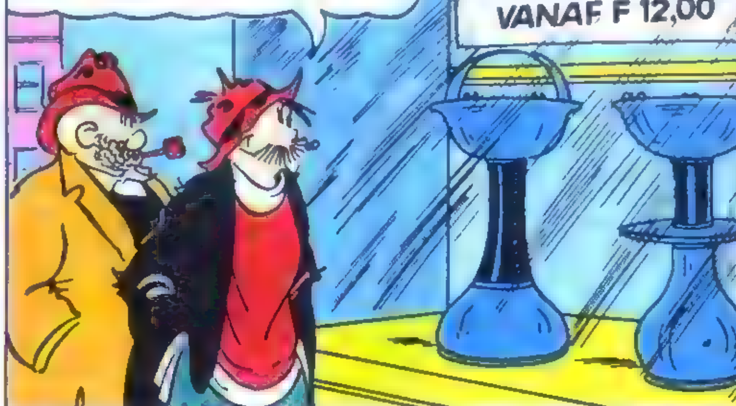

...EN DUS NAM IK DE GOUDEN KANDELAARS MEE NAAR HUIS TOEN IK EEN ZWAARDER WAPEN GING HALEN EN VERSTOPTE ZE ONDER MIJN BED!
WAS DAT NOU GEEN GOED GEHEIM?

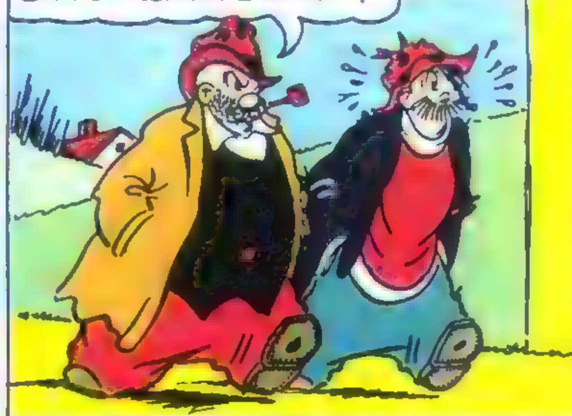

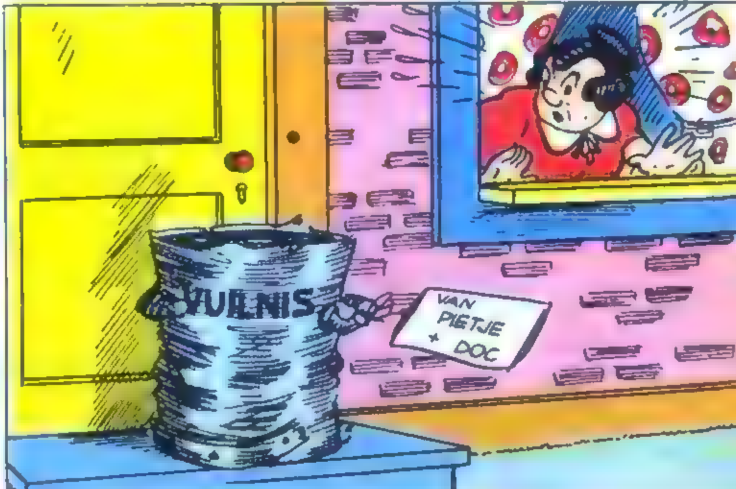

© 1964 K.F.S. Opera Mundi

NAAR DE GOUDVELDEN VAN KLONDIKE

Het goudwassen in de „batea" is thans nog het dagelijks werk van Adreas Stori, een inwoner van Zuid Rodesia, in Afrika. De aanhouder wint, denkt hij

De eerste fabelachtige goudvondsten in de beddingen van de Klondike en zijn zijbeken werden gedaan in 1897. Duizenden jaren was het goud dat de rivier aanvoerde, hier bezonken tot de gehele bodem er als het ware mee was bezaaid.

De eerste goudzoekers die aan het einde van de 19e eeuw hun geluk zochten, waanden zich in een sprookjesland. De koude in de lange winter en de muggen in de korte zomer deerden ze niet; zij voelden de ontberingen die zij leden, nauwelijks. Het enige waarvoor ze oog hadden was: goud. Bijna elke schudpan bracht in die eerste tijd voor een waarde van tientallen tot honderden guldens te voorschijn. Het gruis langs de rivier zat vol goud; kiezelstenen bleken voor meer dan de helft uit goud te bestaan, en zelfs het zand dat men opdolf, bevatte goud.

Nadat de eerste goudvondsten in dit gebied wereldkundig waren geworden, zette een stroom van goudzoekers zich in beweging naar Noordwest-Canada. Ze kwamen uit de Verenigde Staten, Alaska en Canada, maar ook uit het verre Europa.

Midden in de barre heuvels van het Yukongebied verrees van de ene dag op de andere een goudzoekersstad: Dawson. Waar eerst tenten hadden gestaan, kwamen huizen; primitieve houten bouwsels; de hoofdstraat was een modderspoor, maar er werd meer goud verhandeld dan in de meeste steden ter wereld, die tien- of twintigmaal zo groot waren. In de talloze kroegen werd gevochten en bedrogen; beroepskaartspelers en andere figuren van laag allooi probeerden de van de goudvelden terugkerende „prospectors" hun bezit afhandig te maken, voordat zij het bij een bank op hun naam konden laten zetten.

De streek rond Klondike was intussen verdeeld in duizenden „claims", kleine stukjes grond die de goudzoekers elk voor zichzelf of samen met anderen hadden afgeperkt. Naarstig woelden zij de grond om en hanteerden de schudpan, tot zij geen gevoel meer hadden in hun ijskoude handen. Tussen 1897 en 1900 zijn in het Yukongebied mensen in enkele dagen schatrijk geworden. Talloze anderen vergaarden zich zij het ten koste van heel hard werken, groot gevaar en vele ontberingen — een som die hen in staat stelde in zuidelijker delen van Canada of de Verenigde Staten een farm te kopen of een zaak te beginnen. Maar velen gingen ook teleurgesteld heen. Zij waren te laat gekomen, hun grond had niets opgeleverd, of in Dawson had men hun alles afhandig gemaakt wat zij bezaten, zodat zij nog armer terugkeerden dan zij gekomen waren.

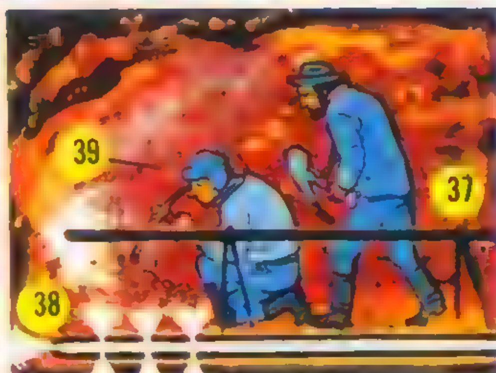
Naarmate de grote vondsten verminderden, nam het aantal goudzoekers af. Thans, meer dan vijfenzestig jaar later, zijn alle plaatsen waar eens goudzoekers hun claims hadden, systematisch onderzocht. De grond is er meters diep doorwoeld en van elk spoortje goud dat erin aanwezig was, ontdaan.

Groot was de blijdschap van de goudzoekers als zij, na een barre tocht en beladen met kostbaar goud, weer vaste voet aan land konden zetten

JACHT OP HET GOUD

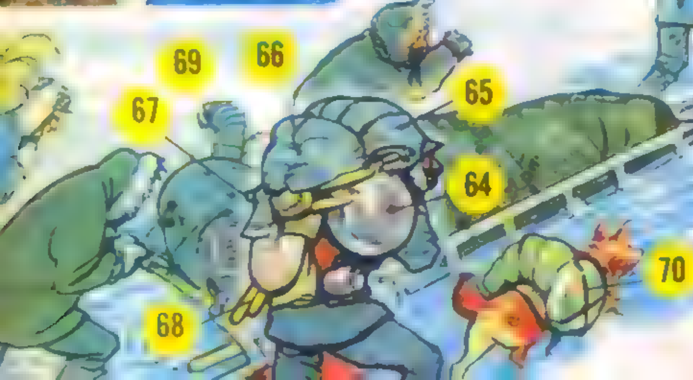

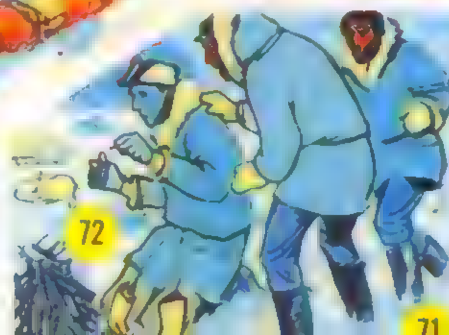
©1964 Dargaud

23

1. Bij het „wassen" van het goud, waardoor het van lichtere mineralen wordt gescheiden, wordt de pan (2), ook wel batea genoemd, in schokkende beweging gebracht (3). 4. Doorsnede van een batea. 5. Het water scheidt de lichtere metalen. 6. Zand en goud zakken op de bodem. 7. Na het wassen bevat het zand nog goud. 8. Conservenblikjes met gewonnen goudstof. 9. Ongezuiverd erts. 10. Ook in een op houten stutten (12) bewogen bak (cradle) met zeef die wordt geschud (11), wordt goud gewassen. 13. Hellend vlak waarop cradle rust. 14. Sluis. 15. Doorsnede van sluis. 16. Stroomrichting van water dat erts meevoert. 17. Houten stokjes houden de stroom tegen. 18. Het goudstof hoopt zich op achter de stokjes en in de spleten van de houten bodem. 19 t/m 22. Doorsnede van de cradle. 20. Zeef. 21. Fijn rooster dat zand en grind tegenhoudt. 22. Stokjes die goudstof vasthouden. 23. Grote hoeveelheden water zijn nodig bij het goud-wassen; men gaat aan het werk zodra het ijs is gesmolten. 24. Na de lagen aan de oppervlakte onderzoekt men de dieper gelegen goudaders. 25. Mijnwerker die emmer optrekt. 26. Mijnput met windas en ladder. 27. Goudaders. 28. In Alaska smelt de bevroren ondergrond nooit; met 'n kachelvuur (29) moet die tot smelten worden gebracht. 30. De ader wordt ontgonnen, het goud bovengebracht. 31. Ertsvoorraad. 32. Ontginningsgangen. 33. Ketelhuis. 34. Afrit voor kiepkarretjes. 35. Het lossen van het erts. 36. Naar gelang het gouddelven terrein wint, verdwijnen de berkenbossen. 36b. Het paard, dat evenveel weerstand tegen de kou heeft als de mens, werd lang gebruikt. 37. Terwijl stoom via een pijp diep in de mijn wordt geleid, hakt een mijnwerker (39) de grond los bij het uiteinde (38) van de pijp. 40. Mijnwerkershut. 41. Kachel. 42. Ketel. 43. Pot, waarin een hoeveelheid gewonnen erts wordt gesmolten. 44. Streek rond Klondike en traject, afgelegd door goudzoekers. 45. Bootreis van V.S. naar Skagway. 46. De Chilcoot-pas. 47. Te voet tot het Labarge Meer of per kano van het Bennet Meer over de stroomversnelling van White Horse. 48. Op de Yukon van het Labarge Meer naar Dawson. 49. De goudvelden. 50. Grens tussen Alaska en Canada. 51. Chilcoot-pas. 52. Uitgeputte goudzoekers. 53. Kookgerei. 54. Verzamelde uitrusting van meer reizen. 55. Sjaggeraar verzamelt achtergelaten materiaal om te verkopen. 56. Lawine. 57. Labarge Meer. 58. Geregelde bootdienst, direct na de dooi. 59. Sommigen gingen op eigen houtje. 60. De „rush" naar het goud. 61. Een goudzoeker gaat op weg naar Dawson om zijn vondst te laten registreren. 62. Er zijn kapers op de kust. 63. Een „goldrush" telde vaak honderden mannen. 64. Goudpan. 65. Tentzeil. 66. Dekens. 67. Bijlen. 68. Houweel en schop. 69. Kachel. 70. De hond droeg zelf zijn uitrusting. 71. Velen bezweken door de kou. 72. Menigeen vroor dood vóór hij een lucifer kon aansteken. 73. In de cafés en gokzalen van Dawson. 74. Zakje met stofgoud in de vorm van een beurs. 75. Op een weegschaal wordt de waarde van het goud gemeten.

75
73

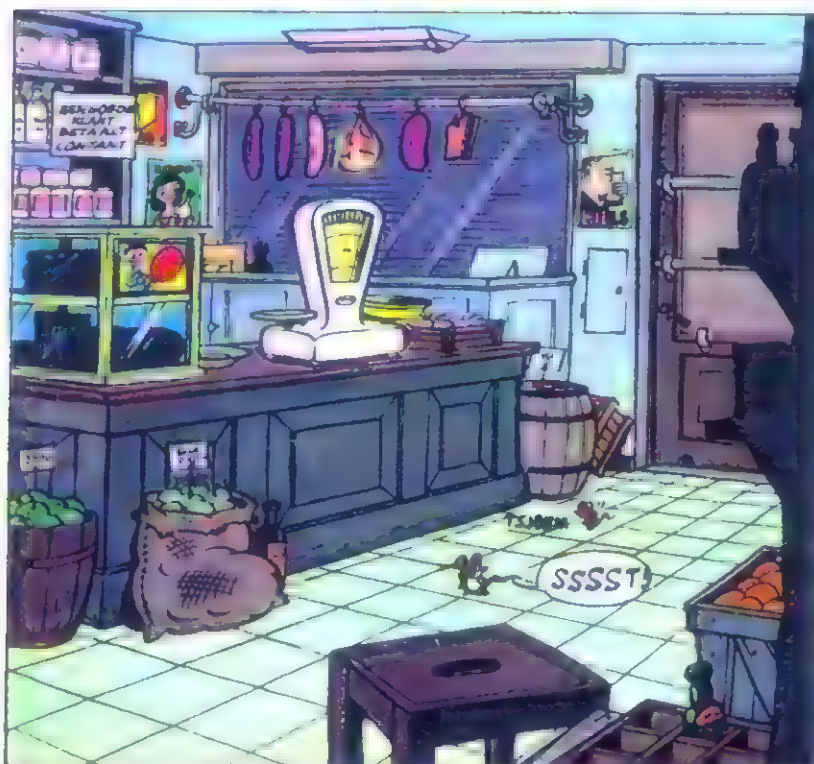

GEEN SALAMI VOOR PHILOMEEN

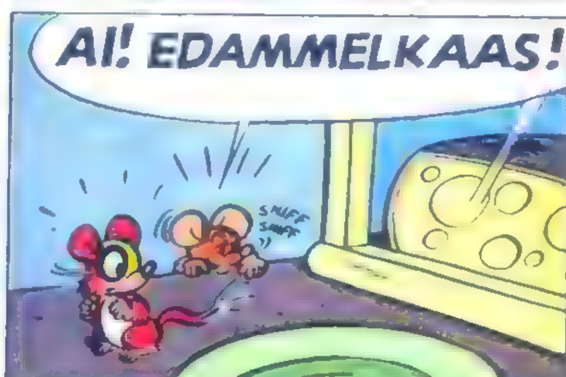

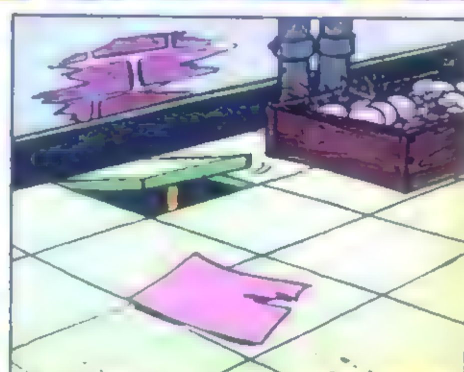

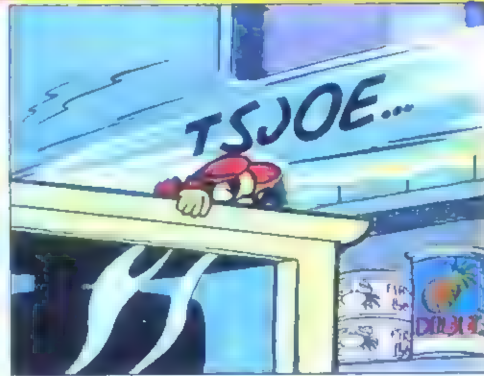
door Raymond Macherot

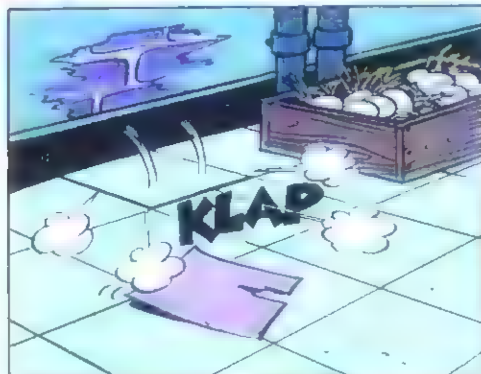
Steeds weer worden er bij de kruidenier worsten gestolen, salami's. De man geeft zijn hond Medor hier de schuld van en deze gaat met zijn vrienden naar Chloro en vraagt hem om hulp. In de deur van de winkel knaagt Minimum een gat.

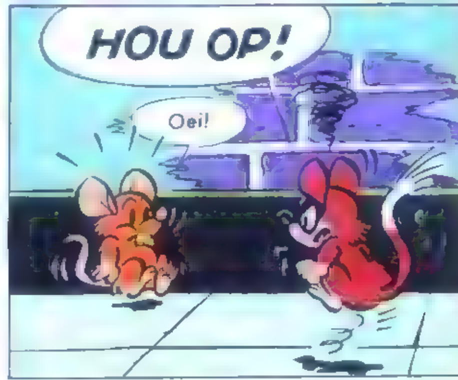

Het geluid komt dichtelbij! Vluchten!!
BOM BOM

Hahaha! We stellen ons gewoon belachelijk aan! Kijk maar 'ns even boven je hoofd... dat zijn cementen tegels... we zitten hier vlak onder een stoep en het doffe geluid dat we horen, zijn de voetstappen van een mens...
Oef! Wat 'n opluchting!
BOM

De gang loopt naar beneden, we volgen hem, maar we moeten voorzichtig zijn!

Kijk, Minimum! Metselwerk! Dat betekent dat we in een huis komen!

Nee maar, een kelder!

Verdraaid! Hiermee zijn we het spoor van die schurk kwijt!

Wat denk jij er van, Minimum?

MINIMUM!...
Wat is er gebeurd?

MINIMUM!
Maar heb je nou ooit, hij is verdwenen!

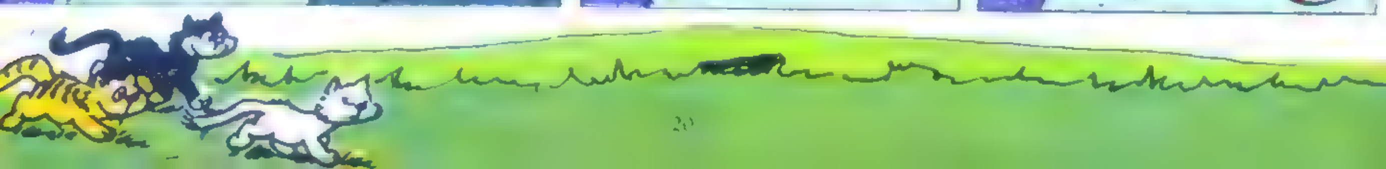

MINIMUM!
Waar zit je?

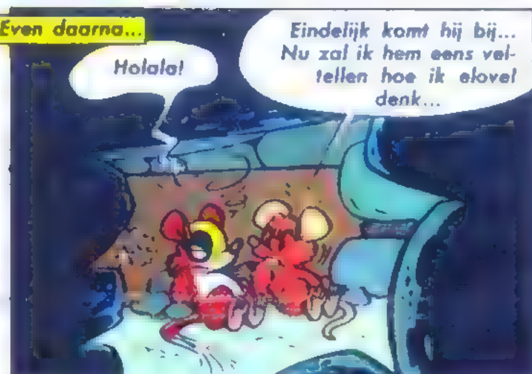

Hij geeft zelfs niet eens antwoord! We zijn niet voorzichtig genoeg geweest. De dief heeft Minimum gevangen genomen!

Er moet dus ergens een geheime gang zijn!

POK

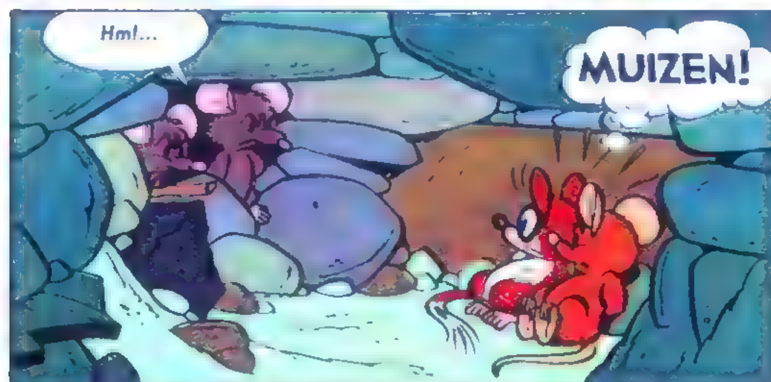

EN DAT IS TWEE!

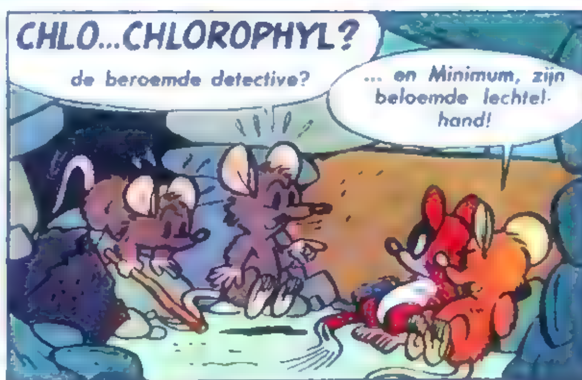

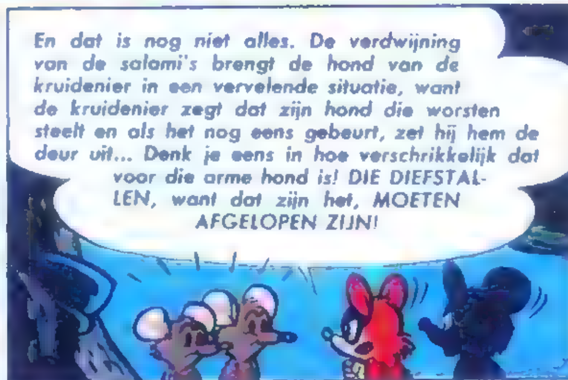

© 1964 Editions Lombard

WORDT VERVOLGD

ACHTER de drempel van haar hol, zat, ineengedoken en tot het uiterst gespannen, de boskat. Haar smalle spitse oren lagen plat tegen haar kop en haar korte dikke staart bewoog onrustig heen en weer. Op nog geen tien meter van het hol had ze haar aartsvijand de prairiewolf ontdekt...

De wolf sloop voorzichtig in de richting van het hol, zijn kop opgeheven om de geur van de boskat op te kunnen vangen. Was ze er niet? Zou het hem vandaag dan eindelijk lukken? Het was niet de eerste keer dat hij hier kwam, maar zo dichtbij als vanmorgen was hij nog nooit geweest... De vorige keren had de kat hem met een dreigende grauw verjaagd als hij zich maar in de buurt van haar hol durfde te wagen en nu... ze was nergens te bekennen... zou ze er dan toch niet zijn?

De winter was net voorbij en de prairiewolf was, evenals de kat, vel over been. Het was een strenge winter geweest. Sneeuwstormen hadden gewoed nog vóór de eigenlijke winter zou aanbreken. De meeste dieren waren erdoor overvallen en hadden hun wintervoorraad nog niet opgeslagen. Na de

EEN BO
E

door

Peter Churchward

sneeuwstormen kwam er een periode van ijzige regens en samen met de laag sneeuw vormden die een harde, bijna niet te doorbreken laag, die zich uitstrekte over een enorm terrein aan de voet van de berg. Onder deze ijskorst leefden veel kleine dieren die, opgesloten in hun holen, omkwamen van de honger. Doordat deze dieren, die normaal het voedsel vormden voor de wolf, doodgingen, was er een flink tekort aan eten ontstaan. Iedere dag opnieuw voerden de sterkste dieren hun strijd om het bestaan. Zelfs de kat, die anders zo kieskeurig was op haar voedsel, was nu blij met de uitgemergelde diertjes die ze vanonder de harde grond had opgegraven.
En niet alleen de grote dieren hadden honger. De prairiewolf had een nest vol jongen te voeden en hij wist dat ook de boskat kleintjes had en als zij er nu niet was, had zijn kroost vandaag weer te eten... de pasgeboren boskatjes! Voorzichtig sloop hij dichter op het hol toe, snuffelend aan de grond of er verse sporen van de kat waren. Hij moest zeker weten of ze er niet tòch was, want dan waagde hij zich er liever niet aan... Zijn verwachtingen waren hoog gespannen. De oude kat had hem nog nooit zo dichtbij laten komen. Het was doodstil.
Vanuit een hinderlaag hield de boskat iedere beweging van haar vijand in de gaten. Haar haren stonden recht overeind en haar staart bewoog, geluidloos als een slang, zachtjes heen en weer. Ze liet de wolf dichterbij komen... hij stond vlak voor de ingang, en toen... met één sprong vloog ze vanuit haar schuilplaats als een gele schim op de indringer af. De wolf voelde haar aanwezigheid nog vóór hij de kat zag, maar het was al te laat. Ze had hem te pakken. Boven op zijn rug plofte ze neer en door het plotselinge gewicht rolde de wolf om. Onmiddellijk stond hij weer op, maar de kat liet niet los. Haar scherpe nagels groeven zich diep in zijn vel. De woedende kat krabde haar vijand met haar scherpe klauwen waar ze hem maar raken kon. De wolf jankte en maakte alle mogelijke bokkesprongen om de kat kwijt te raken, maar verbeten klemde ze zich aan hem vast. Toen het hem op deze manier niet lukte los te komen, paste hij een andere tactiek toe: met kat en al rolde hij over de grond.
De kat, veel kleiner en lichter dan de wolf, moest hem wel loslaten om zichzelf uit deze benarde situatie te bevrijden. Jankend vloog de wolf weg. Stijfjes liep de kat naar haar hol. Eén vijand uit de weg geruimd, één probleem minder, maar er bleven er nog genoeg over. Ze moest zien dat ze aan eten kwam voor haar jongen en voor haarzelf. Nu de wolf zijn portie gekregen had, voelde ze zich een beetje opgelucht, maar mèt hem was nog niet alle gevaar geweken! Om te beginnen waren daar de arenden.
Een paar wrede en waakzame arenden hadden in de kruin van een knoestige boom, een eindje hogerop, hun enorm nest gebouwd. Vóór de winter aanbrak, waren ze naar het zuiden getrokken, waar ze geen moment te kampen hadden gehad met het voedselvraagstuk. Maar nu het lente werd, waren de roofvogels teruggekeerd naar hun oude nest en ze hadden al wel aan den lijve ondervonden dat hun goed doorvoede lichamen hier niet zo gemakkelijk aan hun kostje kwamen. Ze waren, wat voedsel betreft, aangewezen op de weinige dieren die de hongerwinter overleefd hadden en deze waren beslist niet gemakkelijk te vangen. Daarom was het paar brutaal en haast roekeloos geworden.

SKAT
N HET NAUW

De hele dag cirkelden ze boven de berghelling, in de hoop ergens een slachtoffer te ontdekken. De kat was zelf al twee keer aangevallen toen ze op haar dagelijkse rooftocht over het pad door de bergpas liep. Allebei de keren was ze gelukkig dicht bij het struikgewas en ze kon aan de scherpe ogen van haar aanvallers ontsnappen door er snel in te duiken. Maar met de komst van dit stel arenden was ze een van haar rijkste jachtterreinen kwijtgeraakt. Nu beperkte ze zich meestal tot het doorzoeken van de bosjes rond haar hol, maar die leverden weinig of niets meer op. Die avond kwam ze dan ook thuis met een rammelende maag omdat ze niet eens voor zichzelf iets had kunnen vangen. Maar morgen was er weer een dag en dan zou ze haar geluk opnieuw beproeven.
De kleintjes piepten zacht toen ze hun moeder zonder eten thuis zagen komen. Ze verdrongen zich om haar heen en de kat moest ze met geweld van zich af houden. De volgende dag besloot ze het er maar op te wagen. Ze wist dat er aan de andere kant van de berg een marmotten-kolonie huisde. Om daar te komen en niet ontdekt te worden door het arenden-paar, moest ze het pad nemen dat onder langs de berg liep; dat was het veiligste maar... kostte haar ook de meeste tijd, ze zou de hele dag onderweg zijn. En als de prairiewolf terugkwam? Toch moest ze dit risico nemen. Voor dag en dauw ging ze op weg.
De zon scheen fel toen ze haar doel naderde. Boven op een rots, waarschijnlijk vóór de ingang van hun ondergrondse gangen-wirwar, stond een marmot als wachtpost opgesteld. Het was zijn taak de kolonie te waarschuwen als er gevaar dreigde.
De kat zag het beestje dadelijk, maar deed geen pogingen zich te verbergen. Ze had een goed plan bedacht onderweg en dit vormde er een onderdeel van. Een schril waarschuwingssein snerpte door de lucht zodra de schildwacht zijn vijand zag aankomen en hij verdween onmiddellijk in het hol.
De kat sloop tot vlak bij de plaats waar

de marmot verdwenen was. Ze verschool zich achter een steen en bleef wachten. Haar hart hamerde in haar borst, maar ze wist dat ze op het ogenblik niets anders kon doen dan wachten. Vroeg of laat moest de schildwacht terugkomen. Geen marmot zou zich uit zijn hol wagen, vóór hun uitkijkpost gemeld had dat alles veilig was. De kat lag verscholen achter de rots; door haar geelachtige huid stak ze niet af tegen de omgeving. Ze wist dat er nog een ingang was, een reserve-ingang, aan de andere kant van de heuvel, maar ze was er zeker van dat de marmot hier zou terugkomen, aan dezelfde kant als hij gestaan had. Deze ingang werd meer gebruikt en had een grotere opening, zodat in tijd van nood de marmotten er zonder moeite in konden glippen. Gespannen bleef de kat op de loer liggen. Ze moest de eerste gelegenheid die zich voordeed, aangrijpen. Zodra de marmot naar buiten kwam, zou ze boven op hem springen. Ze mocht haar kostbare tijd nu niet verspillen. Het móest lukken! Als er iets verkeerd zou gaan, moest ze weer helemaal opnieuw beginnen. En er kòn nog van alles misgaan!

De marmot kon er aan de andere kant uitkomen, of, wanneer hij toch deze uitgang koos, kon een geluid, de schaduw van een overvliegende vogel of iets anders hem afschrikken nog vóór zij de kans had gehad toe te springen. Ze kon alleen maar afwachten en hopen.

Eindeloos lang had ze er al gelegen vóór haar gespitste oren het schrapende geluid van het knaagdier opvingen. Het diertje naderde de opening van het hol. De boskat hield haar ogen strak gericht op de ingang en durfde bijna geen adem te halen. Een grauw kopje stak naar buiten en twee ronde kraaloogjes zochten zorgvuldig de omgeving af. De boskat trilde haast van opwinding, maar ze hield zich zo stil mogelijk. De minste of geringste beweging zou voldoende zijn om de marmot af te schrikken en hem weer in zijn hol te laten terugrennen. Hij was een oude rot in het vak en verstond de kunst om geduldig in de beschermende opening van zijn hol, de hele buurt af te speuren en bij eventueel gevaar direct alarm te slaan.

De kat kon zich bijna niet meer inhouden en wilde toespringen, hoewel ze wist dat het zinloos was. Nu bleef de marmot vlak voor zijn hol heen en weer drentelen en klom toen tegen het paadje op naar boven, naar zijn uitkijkpost. Halverwege ontdekte hij de kat en raakte in paniek. Hij keerde zich om, klauterde onhandig zo vlug als hij kon naar beneden, maar viel van de rots af. Begerig dook de kat op haar prooi; het ging allemaal razendsnel: een snerpende gil, een diepe zucht en de marmot hing levenloos in de klauwen van de kat.

Ze had hem! De kat beefde van opwinding. Nu zo snel mogelijk zien dat ze thuis kwam. Ze greep de dode marmot stevig vast en rende weg... naar haar hol... naar haar jongen...

Opeens zag ze dat haar weg geblokkeerd werd door twee prairiewolven: één ervan was de wolf die ze gisteren op de vlucht had gejaagd, de andere was zijn wijfje. Ze hadden het alletwee voorzien op de marmottenkolonie. Aan één wolf had ze haar klauwen al vol, twéé kon ze beslist niet de baas. De kat blies venijnig. Ze was niet van plan haar moeizaam veroverde prooi hier achter te laten voor de prairiewolven.

Ze liep het weggetje naar boven op, naar de uitkijkpost van de oude marmot; zo kon ze het terrein beter overzien.

De wolven slenterden achteloos naar de voet van de rots en gingen daar uitgebreid zitten. Het leek wel of ze daar zaten te grinniken met hun tongen kwijlend uit hun bek.

De kat kon niet naar beneden en de wolven niet naar boven. Ze zat in de val! Als ze de dode marmot nu maar op wilde geven, zouden de wolven wel afdruipen, maar dat kon niet. Haar eigen maag stond dat niet toe en dan waren er ook nog de jongen, in het nest...

De zon stond hoog aan de hemel, het was heet: de stenen brandden onder haar poten en haar belagers kropen een eindje terug en zochten de koele beschutting van wat struiken. Roerloos zaten beide partijen elkaar op te nemen, te begluren, afwachtend en gespannen. Wie zou de eerste stap zetten?

Na een paar uur stond de wolvin op, strekte zich uit en gaapte lui. De kat wist dat zij ook een nest jongen had en vroeg zich af of ze naar haar kleintjes zou gaan of dat die twee daar een plannetje hadden uitgebroed.

In dat geval ging het niet alleen maar om de marmot, dan was ze zelf óók in gevaar! Als ze nu toch maar wist wat die wolvin van plan was...

De kat wachtte. Zij hield het bijna niet meer uit boven op die hete rots. Haar poten werden geroosterd, haar tong hing als een droge lap leer uit haar bek en haar ogen prikten van het stof. De zon ging langzaam onder, de hoge rots wierp een lange schaduw op de grond. Bezorgdheid om haar jongen, die onbeschermd de hele dag in hun nest lagen, kwelde de boskat. Ze moest nu een beslissing nemen: ze pakte de marmot stevig beet en liep stram op de wolf toe.

Hij kwam onmiddellijk overeind. De boskat gromde dreigend toen ze vlak langs de wolf kwam en nog vóór ze hem passeerde, droop hij af. Kennelijk wilde hij geen nieuw gevecht riskeren en liet haar rustig haar gang gaan, voorlopig in ieder geval...

Toen zij de wolf een eindje achter zich wist, zette de kat het op een lopen. De marmot was zwaar en het viel niet mee na zo'n vermoeiende dag er een behoorlijke vaart in te houden. Ze keek zo af en toe eens om en zag dat de wolf haar op een veilige afstand volgde; hij zat haar niet op de hielen, maar bleef haar wel volgen. Ze had zoiets wel verwacht en blééf bang dat die twee haar in een hinderlaag zouden lokken. Daarom ook wilde ze niet helemaal uitgeput raken en gunde zichzelf af en toe een kleine rustpauze. Ze legde haar prooi dan even neer en keek wat de wolf zou gaan doen. Ook de wolf bleef dan een tijdje wachten, kwam niet dichterbij, maar verloor haar ook niet uit het oog.

De boskat was moe: honger, uitputting, zorgen om haar jongen, de zware last in haar bek, de gevaren van haar terugtocht, alles bij elkaar maakte dat ze er zowat bij neerviel. Maar telkens stond ze weer op en kwam dichter bij huis. Nu dreigde er een nieuw gevaar: de arenden!

Ze wist dat de roofvogels om deze tijd laag rondcirkelden boven de bospaadjes en met hun scherpe ogen iedere beweging zagen en zij hadden óók honger...

De bossen en het struikgewas gingen nu over in een grote dorre vlakte. Geen schuilplaats, geen struik, geen plekje waar ze zich onderweg zou kunnen verbergen. Van hieruit kon ze de enorme vogels al zien. Ze rilde bij de gedachte ten prooi te vallen aan hun scherpe klauwen, maar ze moést, er was geen andere mogelijkheid. Boven haar de dreiging van de arenden, achter haar de prairiewolf, en waar was de wolvin?

Ze keek nog eens omhoog. Misschien maakten de beesten dadelijk wel een grote cirkel, misschien bleven ze wel een tijdje langer weg, lang genoeg voor haar om de veilige andere kant van de vlakte te bereiken. De grote vogels vlogen nu steeds verder weg. Ze stond klaar. Zo gauw ze haar kans schoon zag, zou ze als een pijl uit de boog wegschieten. Daar ging ze: de marmot vast in haar bek rende ze de kale vlakte over. Ze kon nergens anders rusten dan onder een groepje jeneverbes-struiken en die waren nog ver weg...

Al rennend keek ze nog eens omhoog. Ze keek niet achterom, maar ze voelde dat de wolf achter haar aan kwam. Haar poten gloeiden en haar adem kwam met horten en stoten uit haar droge keel. Ze moest nog even doorzetten. Ze keek nog eens onderzoekend naar de lucht en zag tot haar ontzetting dat één arend weg was! Opeens voelde ze een sterke luchtstroom langs zich heen suizen en zag ze een enorme schaduw over de grond voortglijden. Gegrepen door paniek rende ze voor haar leven: ieder ogenblik verwachtte ze de klauwen van de enorme vogel in haar lijf te zullen voelen.

Toen werd de gespannen stilte door een hartverscheurende gil verbroken. Maar dat was achter haar?!

Een laatste geweldige sprong en ze lag veilig onder de beschuttende jeneverbes.

Met een zucht van verlichting liet ze de dode marmot op de grond vallen en nog natrillend van alle doorstane emoties keek ze naar wat er zich op de vlakte afspeelde.

Het was de prairiewolf. De arend had hem met zijn scherpe klauwen zó toegetakeld, dat hij bloedend uit verschillende wonden op de grond lag en niet meer op zou staan...

De boskat haalde eens diep adem, greep haar prooi weer vast en begaf zich op weg voor het laatste deel van haar tocht. De arenden hoorden en zagen niets: ze waren één en al aandacht voor hun slachtoffer.

De kat was nu vlak bij het kreupelhout en ze gleed onder de lage struiken. Ze keek nog eens goed rond om te zien of de kust veilig was en schrok toen ze in een flits een grijze schim meende op te merken, maar tot haar grote opluchting bleek het niet de wolvin te zijn. Haar jongen lagen gezond en veilig, maar hongerig in hun nest.

Trillend dook ze haar hol in.

Het was té veel geweest voor vandaag, maar in ieder geval had ze voedsel meegebracht. Morgen was er wéér een dag, wéér dezelfde strijd om het bestaan.

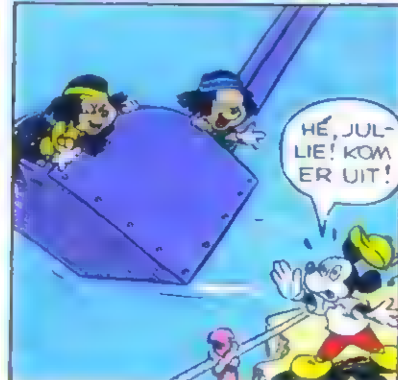
De prairiewolf was uit de weg geruimd, maar de arenden bléven en de voedselschaarste bleef óók...

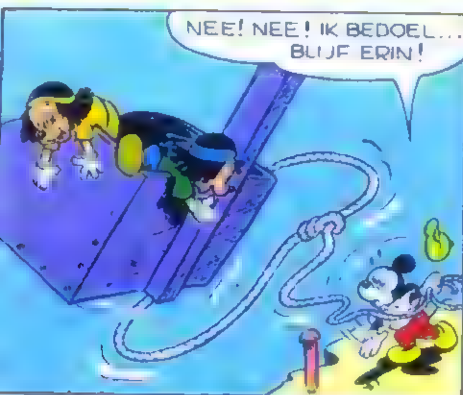
Vannacht nog, besloot ze, zou ze een nieuw hol zoeken, wat lager, aan de voet van de berg. Het zou een hele toer worden haar jongen naar hun nieuwe woonplaats te brengen, maar dáár zou ze hun leren jagen, zodat ze hun eigen kostje konden opscharrelen. Het was er veiliger, veel veiliger...

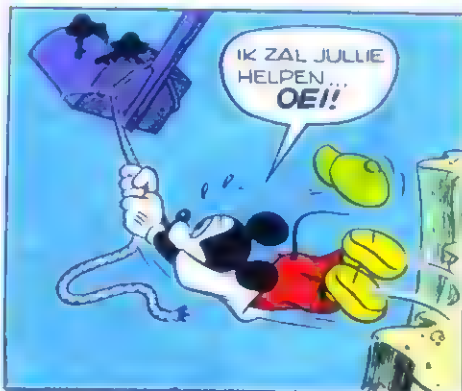
Met toestemming van de schrijver en „Boys Life", het blad van de Amerikaanse Boy Scouts

Mickey en Goofy

Eenmaal in het verre Westen, besluiten Mickey en Goofy hier te blijven tot de stuwdam die dit gebied stroom moet leveren, in gebruik genomen wordt. Om wat geld te verdienen neemt Mickey een baantje aan als bewaker.

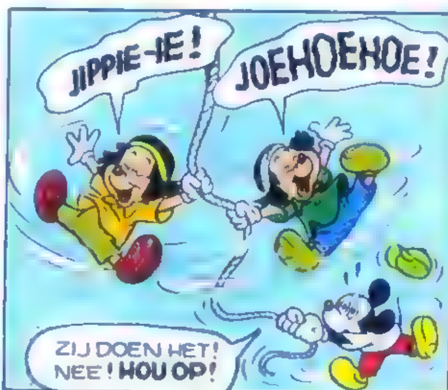

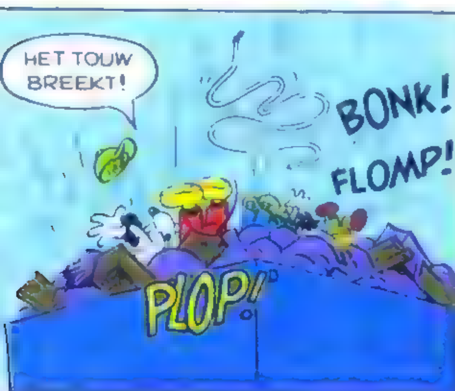

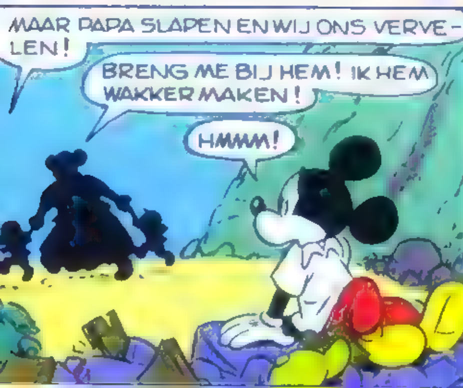

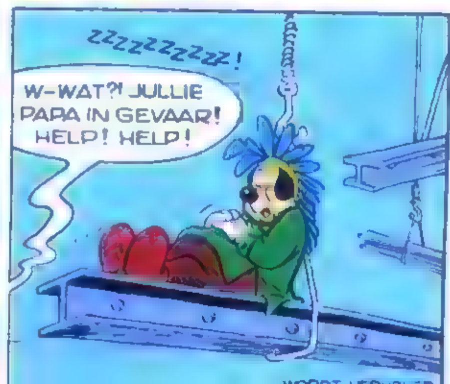

© 1964 Walt Disney Productions

SPIN en MARTY

HET KASTEEL IN DE WOESTIJN

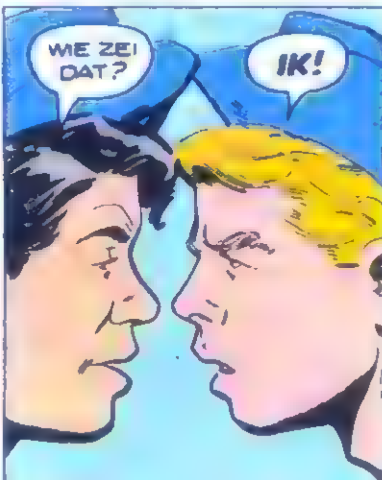

ZET 'M OP, JOE!
VOORUIT, MARTY!
PLONS!

IK HEB JULLIE GEWAARSCHUWD! EN NU ALLEMAAL OP JE PAARDEN EN JE MELDEN OP DE RANCH!
HET WAS MIJN SCHULD MENEER LOGAN!

JULLIE HEBBEN ALLEMAAL SCHULD! RIJ REGELRECHT NAAR DE SLAAPZAAL EN BLIJF DAAR TOT JE HEBT GELEERD MET ELKAAR OP TE SCHIETEN!

EN LATER IN DE SLAAPZAAL VAN DE TRIPLE-R ...
HET SPIJT ME DAT IK JULLIE LAST BEZORGD HEB.
HET WAS JOUW SCHULD NIET, DAVEY. IK HITSTE JE OP!

MAAR DIE ONZIN OVER DAT KASTEEL GELOOF IK NOG NIET!
IK OOK NIET! ER IS IN DE HELE WOESTIJN GEEN KASTEEL TE BEKENNEN!

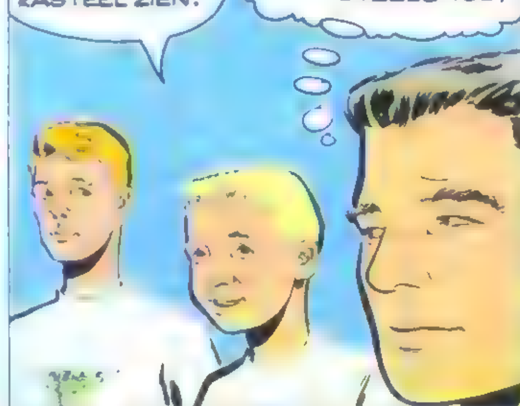

DIE NACHT...
WAT DENK JIJ VAN DAVEY, MARTY? IK BEDOEL, ZIJN VERHAAL OVER DAT KASTEEL?
HIJ IS NOG KLEIN, SPIN... EN JE MOET VOOR KLEINE JONGENS OPKOMEN ...

ZELFS ALS ZE ONGELOOFLIJKE VERHALEN VERTELLEN! OOK AL MAAKT DAVEY JE WAT WIJS, DAN HOEF JE HEM NOG NIET IN DE STEEK TE LATEN!

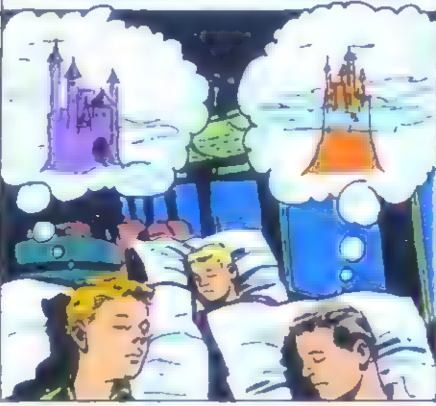

IN DE DAGEN DIE VOLGEN WORDEN SPIN, MARTY EN DAVEY ONAFSCHEIDELIJKE VRIENDEN...
SPIN EN MARTY SCHIJNEN DAVEY GRAAG TE MOGEN!
JA, MISSCHIEN GELOVEN ZE DIE ONZIN VAN HEM EN DENKEN ZE DAT HIJ EEN PRINS IS OF ZOIETS!

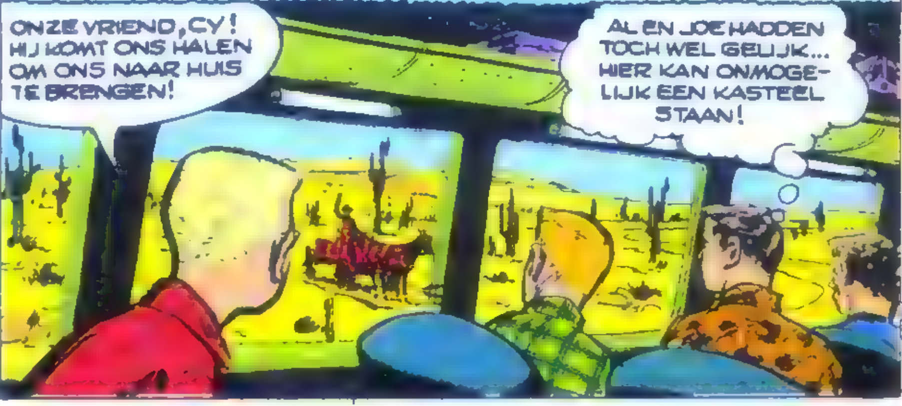

KORT DAARNA ROEPT MENEER LOGAN DE JONGENS BIJ ZICH...
...JE GROOTVADER SCHRIJFT DAT HIJ ZIJN BEEN HEEFT BEZEERD EN VRAAGT JE EEN PAAR WEKEN THUIS TE KOMEN!
EN NET NU IK ZULKE GOEDE VRIENDEN OP DE TRIPLE-R HEB!

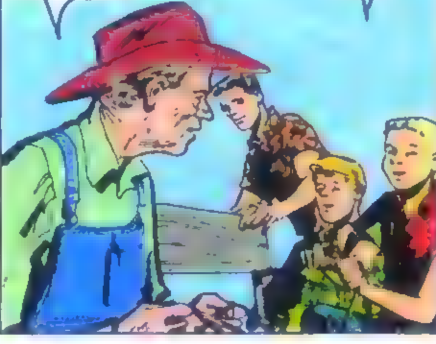

DAAROM RIEP IK SPIN EN MARTY OOK BIJ ME! JE MAG VAN JE GROOTVADER TWEE VRIENDEN MEENEMEN!

FIJN! DAN KUNNEN ZE MIJN KASTEEL ZIEN!
DUS DAVEY HOUDT ZIJN VERHAAL NOG STEEDS VOL!

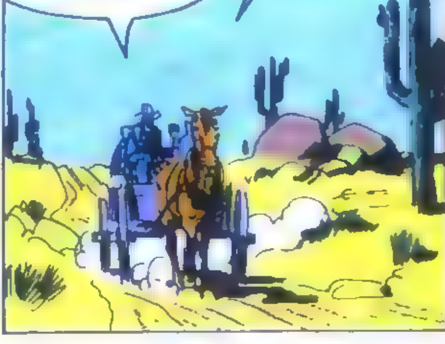

DIE MIDDAG BRENGT OLLIE DE JONGENS NAAR HET BUSSTATION.
JOE EN AL PLAAGDEN ONS OMDAT WE 'N PAAR WEKEN NAAR JOUW KASTEEL GAAN!
WACHT MAAR ALS JULLIE TERUGKOMEN EN HUN VERTELLEN DAT HET ECHT IS!

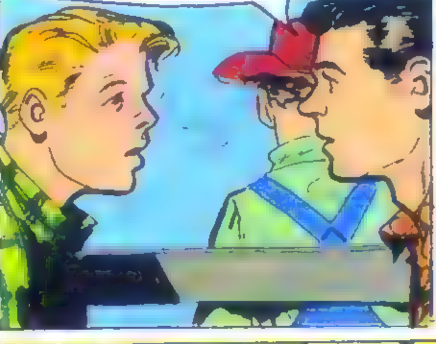

HOEWEL SPIN EN MARTY TWIJFELEN AAN DAVEY'S VERHAAL, DROMEN ZIJ DIE NACHT VAN HETZELFDE...

MAAR ALS DE BUS IN HET HELDERE DAGLICHT OP EEN VERLATEN WEG STOPT LIJKT DE DROOM ONWEZENLIJKER DAN OOIT.......
ONZE VRIEND, CY! HIJ KOMT ONS HALEN OM ONS NAAR HUIS TE BRENGEN!
AL EN JOE HADDEN TOCH WEL GELIJK... HIER KAN ONMOGELIJK EEN KASTEEL STAAN!

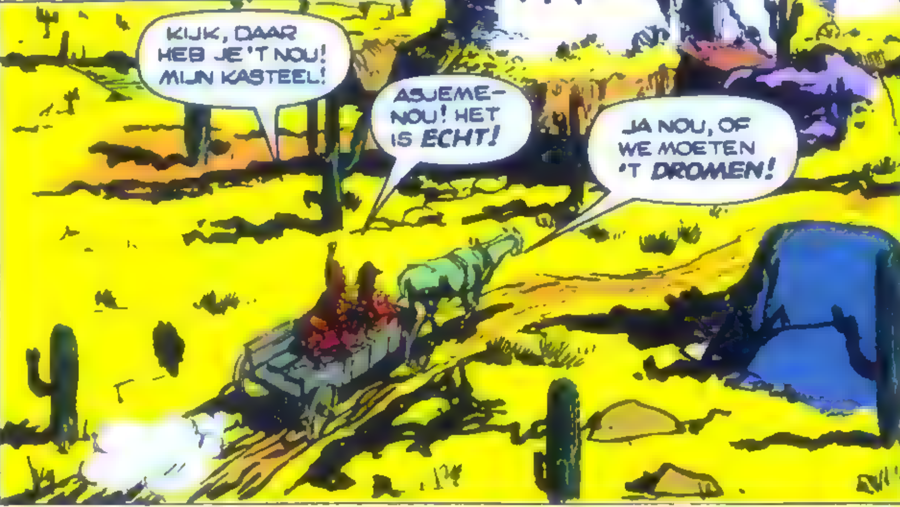

JE GROOTVADER VERTELDE DAT JE VRIENDEN MEENAM. HIJ VROEG ME JULLIE TE HALEN!
DIT ZIJN MIJN BESTE VRIENDEN, CY. SPIN EN MARTY!

WOONT U BIJ DAVEY'S GROOTVADER, MENEER CY?
NEE! IK DOE ALLEEN EENS IN DE WEEK BOODSCHAPPEN VOOR HEM EN NEEM ZIJN KONIJNEN MEE DIE NAAR DE MARKT MOETEN!

IK ZOU DAAR VOOR GEEN GOUD VAN DE WERELD WILLEN WONEN!
VOELT GROOTVADER ZICH WAT BETER?

HIJ KAN ALLEEN NIET ZO VLUG UIT DE VOETEN. ALS DE OPHAALBRUG VOOR HET KASTEEL NIET ZO GAMMEL EN OUD WAS, ZOU HIJ OOK NIET GESTRUIKELD ZIJN!

© 1964 Walt Disney Productions
HET WAGENTJE SJOKT HOBBELEND OVER DE MODDERIGE WEG EN NA EEN UUR...

KIJK, DAAR HEB JE 'T NOU! MIJN KASTEEL!
ASJEMENOU! HET IS ECHT!
JA NOU, OF WE MOETEN 'T DROMEN!

TOT ZO VER, JONGENS! ZEG JE GROOTVADER DAT IK ER OVER VIER DAGEN WEER OP UITGA!
BEDANKT, CY!
WORDT VERVOLGD.

MET TALENT ALLÉÉN KOM JE ER NIET!

WE mogen wel weer 'ns vooruit kijken in de richting van Tokio. Wat hebben we nu? Mei, nietwaar. Nou, over vijf maanden is iedereen op weg naar Japan om er aan de Olympische Spelen mee te gaan doen en ik vraag je, wat is nu vijf maanden? Die zijn òm voor je het weet en als je niet oppast, zijn ze daar in de Japanse hoofdstad volop aan de gang zonder dat er in Pep een woord over Olympische Spelen heeft gestaan. Nu is het waar dat we op het ogenblik nog maar weinig weten van wat er in de sportlanden op het vuur staat. Nou ja, er wordt overal enorm hard getraind, want iedereen wil in oktober een goed figuur slaan. Allicht! Maar dat betekent niet dat iedereen ook een goed

figuur **zal** slaan of kampioen zal worden, want dáár is zo ontstellend veel voor nodig! In de eerste plaats TALENT. Je kunt trainen en ploeteren wat je wilt, maar als je geen talent hebt, zul je nooit aan de top komen. Goed, je hèbt talent! Maar nu is het grappige dat de jongens en meisjes die zo'n vijfentwintig jaar geleden **talentvol** sport beoefenden, lang niet zulke prestaties leverden als de grote sportmensen van nu. Daaruit blijkt dan dat talent allèèn het ook weer niet doet. Je moet ook nog werken, flink trainen, goed eten, niet te laat naar bed gaan en al die dingen meer, maar vooral: je moet met groot overleg te werk gaan, volgens wetenschappelijke opvattingen, en men begint steeds beter te begrijpen wat men doen moet èn doen kan! Ja, vooral na de tweede wereldoorlog, na 1945 dus, zijn er op sportgebied geweldige vorderingen gemaakt. Niet alleen op sportgebied natuurlijk, maar toevallig praten we samen over sport en niet over techniek, scheikunde, medicijnen of noem maar op. Met de prestaties waarmee je een jaar of twintig terug aan de top stond, zou je vandaag de dag nauwelijks meer meetellen.

En nu heb ik het dan niet over zo'n onvoorstelbaar snelle en kennelijk onverslijtbare zwemster als de 26-jarige Australische Dawn Fraser, die een week of acht geleden de 100 meter vrije slag zwom in 58,9 sec., wat voor

een vrouw toch wel ongelooflijk snel is. Deze miss Dawn (=dageraad) Fraser is wel zo'n klasse apart, dat het oneerlijk zou zijn haar prestaties als bepalend voor de vooruitgang te nemen. Stel je voor, zeg, zwemsters als Rie Mastenbroek en Willy den Ouden, **onze** grote sterren uit de jaren rond 1936, zouden meters bij zo'n Dawn Fraser zijn achtergebleven, maar de andere topzwemsters van nu zouden beslist **niet** zo'n voorsprong op Rie en Willy hebben behaald.

Nee, ik werk liever met gemiddelden. Wat ben je tegenwoordig op de 100 m vrije slag **heren** als je 57,3 sec. zwemt? Dan zeggen ze: „Aardig zwemmertje, maar of-ie er ooit zal komen is de vraag." Ronnie Kroon heeft het Nederlands record ver onder de 56 sec. gebracht, maar in 1948, bij de Olympische Spelen in Londen, werd de Amerikaan Ris kampioen met een tijd van 57,3 sec.

Om nog even in Londen te blijven (en bedenk, jongens, dat het nog maar zestien jaar geleden is dat daar de Olympische Spelen gehouden werden): het vèrspringen bij de dames werd gewonnen door de Hongaarse Gyarmati, met een sprong van vijf meter en 69,5 cm. Daarvoor kreeg dit meisje de gouden medaille! Wat zou je nu voor zo'n prestatie krijgen? Ach, als je dat in Nederland springt, krijg je waarschijnlijk een vriendelijk schouderklopje, maar op meer mag je niet rekenen. Want een meisje dat zó ver **onder** de zes meter blijft, heeft als verspringster maar erg weinig te betekenen. Als je in Tokio, bij de Olympische Spelen, iets wilt bereiken, dan zul je toch minstens 6,35 m à 6,40 m moeten springen, want daar begin je, internationaal, zo langzamerhand mee te tellen.

Ik kan tientallen voorbeelden noemen waaruit de inderdaad geweldige vooruitgang op sportgebied gedurende de laatste jaren blijkt. Zelfs onze Fanny Blankers zou er met haar bejubelde prestaties van Londen 1948 niet meer aan te pas komen en, als je 't goed bekijkt, hoort het ook zo. Mevrouw Blankers was iemand die alles kon. Ze was snel, ze sprong uitstekend hoog en ver, ze was in de beste zin van het woord veelzijdig, maar... voor een „all round" atlete gaan de **specialisten** van tegenwoordig niet meer op zij.

Toch is het wel leuk de prestaties van grote mensen van toen met die van de sterren van nu te vergelijken. Emil Zatopek was in 1948 Olympisch kampioen op de 10.000 meter met een tijd van 29 min. en 59,6 sec.

Er liepen een paar Finnen mee, toch ook ervaren lange-afstandlopers, voor wie het kennelijk te hard ging, want op een bepaald moment wisten ze helemaal niet wat ze aan het doen waren. Ze liepen nog wel, maar ze schoten geen meter meer op. Ze waren gewoon dolgedraaid door die machtige Zatopek. En nu? Mister Ron Clarke, een Australiër, heeft eind vorig jaar het wereldrecord op de 10 km op 28 min. en 15,6 sec. gebracht, ruim 100 sec. minder dan Zatopek, die 't misschien wel met open mond heeft gehoord...

FLYING TIGERS

HUGO HOOFTMAN

DE Flying Tigers vormden het meest legendarische jachtsquadron dat er ooit is geweest. Het heeft slechts 6½ maand bestaan en het opereerde in China, met Amerikaanse vrijwilligers. Het squadron werd opgericht door Major General Claire Lee Channault, die zich tot taak had gesteld de Chinezen te helpen in hun strijd tegen de aanvallende Japanners. Hij richtte de „American Volunteer Group" op en ging in juli 1941 met 100 vliegers en 150 man grondpersoneel naar Rangoon. Hij nam ongeveer 100 jachtvliegtuigen mee, van het type Curtiss P-40B Warhawk, door de Engelsen Tomahawk 11 genoemd. Deze jagers waren oorspronkelijk voor Zweden bestemd, maar door het uitbreken van de oorlog konden ze niet meer aan dat land worden geleverd. In Rangoon werden de jagers in elkaar gezet. Het krijgen van onderdelen was een nachtmerrie. In november waren er pas 43 vliegklaar. Op 20 december 1941 vond het eerste luchtgevecht plaats, toen 10 Japanse bommenwerpers werden aangevallen, waarvan er 6 werden vernietigd. De P-40 bleek een fijne jager. Hij had een Allison V-1710-33 zuigermotor, die goed was voor 1040 paardekrachten. Zijn bewapening bestond uit zes mitrailleurs, waarvan er twee boven op de motorkap waren aangebracht en vier in de vleugels. De Amerikanen schilderden hun Warhawks in vreemde kleuren. Ze werden wereldberoemd als de „Flying Tigers". Hard was het leven daar in China. Luchtgevechten waren aan de orde van de dag. De jagers hadden tot taak de zo belangrijke Burmaweg open te houden. Vrijwel dagelijks werd die door de Japanse bommenwerpers aangevallen. In de 6½ maand die de Flying Tigers in China waren, hebben zij niet minder dan 299 Japanse vliegtuigen neergeschoten. Zelf verloren zij 50 jagers, terwijl 8 vliegers gedood werden en 4 vermist. Op 4 juli 1942 werd het squadron opgeheven. Het ging toen over in de 23e Pursuit Group van de Amerikaanse luchtmacht. De vrijwilligers gingen naar huis. Zij hadden hun werk gedaan. En hoe! De velden in Runming en Migaladon vanwaar ze met hun Warhawks opereerden, waren bijzonder primitief. Het ontbrak er letterlijk aan alles. Het verhaal gaat dat soms van lege conservenblikjes gebruik werd gemaakt om de toestellen op te lappen

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

De ontvoerders van Kuifje denken dat hij de perkamenten van de Eenhoorn heeft. Hij krijgt twee uur de tijd om hun te vertellen waar hij ze heeft. Maar dan beraamt Kuifje een plan om te vluchten.

KUIFJE

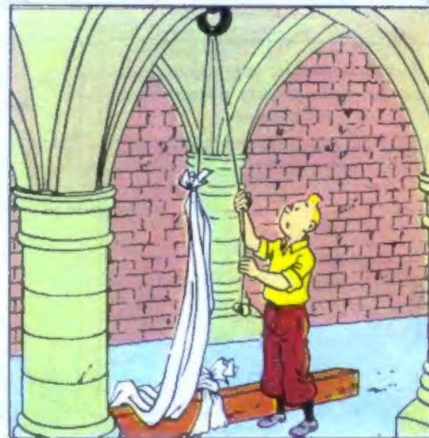

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

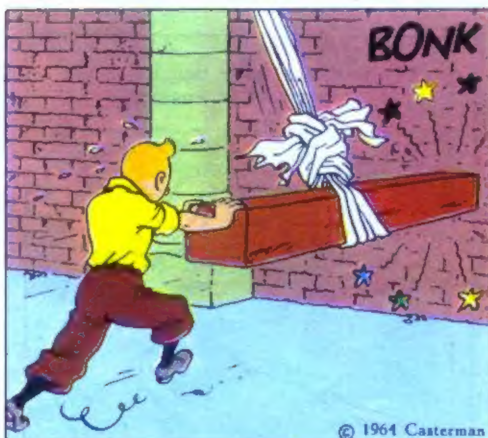

© 1964 Casterman

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

